

е имало мѣсто само за единъ учителъ. Свѣтътъ е толкова широкъ, че за всѣки учителъ, за всѣки музикантъ има опредѣлено мѣсто, което никой не може да отнеме. На музиканта, който работи съ любовъ, ще му се каже: Ето твоето мѣсто, което отъ хиляди години те чака. Седни и свири! Сжщото се отнася до учителя, до учения, до проповѣдника, до всички хора, изобщо, които работятъ съ любовъ. Тъй щото, когато работите по закона на любовта, вие нѣма да се нуждаете отъ пари. При това положение, паритѣ не могатъ да играятъ роль въ живота. Защо? Който ви обича, той ще каже: Влѣзте въ градината ми и си откъснете колкото плодове искате и отъ което дърво искате. Понѣкога ще пожелаете вие сами да си откъснете плодове отъ моята градина, а нѣкога ще искате азъ да ви откъсна. За предпочитане е нѣкога азъ да отворя касата на своя приятелъ и да туря, или да взема отъ нея, колкото искамъ; нѣкога е за предпочитане той да отвори касата си и да ми даде, колкото иска. Това е въпросъ на взаимно довѣрие.

Питамъ: какво се изисква затова? Високо съзнание. Затова, именно, апостолъ Павелъ казва: „Ние, като ученици на Божествената Школа, като хора съ високо съзнание, можемъ да се справимъ съ мжнотиитѣ въ живота и да намѣримъ това, което търсимъ. Който не може да се справи съ мжнотиитѣ и противорѣчията въ своя животъ, той ще остане въ временното, въ преходното, т. е. въ обикновения животъ. Всѣки самъ трѣбва да се справя съ противорѣчията, защото тѣ сж последствия на неговъ миналъ животъ. Всѣко нѣщо, което човѣкъ веднѣжъ е пипналъ, остава следа отъ него; всѣка мисль и чувство, които сж минали презъ човѣка, сж оставили следа, по която могатъ да го познаятъ.

За изяснение на тази мисль, ще приведа следния примѣръ. Тѣзи дни имаше въ стаята ми една чиния съ прѣсенъ, хубавъ медъ. Нѣколко оси го помирисали и влѣзли въ стаята; тѣ намѣрили меда, кацнали на чинията и почнали да смучатъ. Влизамъ въ стаята си, и тѣ веднага ме поглеждатъ и казватъ: Ти си добъръ човѣкъ, нѣма да ни изпждишъ. — Добъръ човѣкъ съмъ, но преди да ядете отъ меда, вие трѣбваше да искате позволение. Азъ не искахъ да ги гоня, но взехъ единъ чистъ листъ хартия и захлупихъ съ него чинията съ меда. Оситѣ веднага се разбѣгаха и взеха да обикалятъ около чинията. Като видѣха, че не могатъ да ядатъ отъ меда, тѣ веднага дойдоха около мене, взеха да